

“मीठे बच्चे- बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ, उहाँलाई यथार्थ पहिचान गरेर याद गर, यसको लागि आफ्नो बुद्धिलाई विशाल बनाऊ ।”

प्रश्न:- बाबालाई गरिब निवाज किन भनिएको हो ?

उत्तर:- किनकि यस समय सारा दुनियाँ गरिब अर्थात् दुःखी बनेको छ । बाबा आउनु भएको छ सबैलाई दुःखबाट छुटाउन । बाँकी कसैमाथि दया लागेर कपडा दिनु, पैसा दिनु- त्यो कुनै कमालको कुरा होइन । त्यसबाट ऊ कुनै धनवान बन्दैन । यस्तो होइन, मैले कुनै यी भीलहरूलाई पैसा दिएर गरिब निवाज कहलाउँछु । मैले त गरिब अर्थात् पतितहरूलाई, जसमा ज्ञान छैन, उनीहरूलाई ज्ञान दिएर पावन बनाउँछु ।

गीत:- यही बहार है दुनियाँ को भूल जाने की

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । बच्चाहरूले जान्दछन्- गीत त दुनियाँका मानिसहरूले गाएका हुन् । शब्द धेरै राम्रा छन्, यस पुरानी दुनियाँलाई भुल्नु छ । पहिले यस्तो सम्झन्दैनथे । कलियुगी मनुष्यलाई पनि समझमा आउँदैन- नयाँ दुनियाँमा जानु छ भने अवश्य पुरानो दुनियाँलाई भुल्नुपर्छ । यति त बुझ्दछन्- पुरानो दुनियाँलाई छोड्नु छ तर उनीहरूले सम्झन्छन्- अझै धेरै समय बाँकी छ । नयाँ सो पुरानो हुन्छ, यो त सम्झन्छन् तर धेरै समय भनिदिएकाले भुलेका छन् । तिमीलाई अहिले स्मृति दिलाइन्छ, अहिले नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ यसैले पुरानो दुनियाँलाई भुल्नु छ । भुलेपछि के हुन्छ ? हामी यो शरीर छोडेर नयाँ दुनियाँमा जान्छौं । तर अज्ञान कालमा यस्ता-यस्ता कुराको अर्थमा कसैको ध्यान जाँदैन । जसरी बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, यसरी कसैले पनि सम्झाउँदैन । तिमीले यसको अर्थलाई बुझ्न सक्छौ । यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबा धेरै साधारण हुनुहुन्छ । अनन्य राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले पनि पूरा बुझ्दैनन् । यिनमा शिवबाबा आउनुहुन्छ, यो भुल्छन् । कुनै पनि श्रीमत दिँदा बुझ्दैनन्- यो शिव बाबाको निर्देशन हो । शिव बाबालाई सारा दिन बिसिन्छन् । पूरा नबुझेका कारण त्यो काम गर्दैनन् । मायाले याद गर्न दिँदैन । त्यो याद स्थायी टिक्दैन । मेहनत गर्दा गर्दा आखिर त्यो अवस्था हुनु अवश्य छ । यस्तो कोही छैन जसले कर्मातीत अवस्थालाई पाएको होस् । बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ उहाँलाई जान्नमा बडो बुद्धि चाहिन्छ ।

तिमीसँग सोध्छन्- बापदादाले गरम कपडा लगाउनुहुन्छ ? भन्दछौ- दुवै सँगै हुनुहुन्छ । शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मैले कहाँ गरम कपडा लगाउँछु र ! मलाई चिसो लाग्दैन । हो, जसमा प्रवेश गरेको छु उनलाई चिसो लाग्छ । मलाई त न भोक, न प्यास केही लाग्दैन । म त निर्लेप हुँ । सेवा गर्दै पनि यी सबै कुराबाट अलग छु । म खान्छु, पिउँदिनँ । जसरी साधुले पनि भन्थ्यो नि- म न खान्छु, न पिउँछु..... उनीहरूले फेरि नक्कली भेष धारण गरेका छन् । देवताहरूको नाम पनि त धेरै राखेका छन् । अरू कुनै धर्ममा देवी देवता बन्दैनन् । यहाँ कति मन्दिर छन् । बाहिर त एक शिव बाबालाई मात्र मान्छन् । बुद्धिले पनि भन्छ- बाबा त एक हुनुहुन्छ । पिताबाट नै वर्सा मिल्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- कल्पको यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै बाबाबाट वर्सा मिल्छ । जब हामी सुखधाममा जान्छौं, बाँकी सबै शान्तिधाममा रहन्छन् । तिमीहरूमा पनि यो समझ नम्बरवार छ । यदि ज्ञानको विचारमा रहन्छन् भने उनीहरूको बोली पनि त्यही निस्कन्छ । तिमी रूप वसन्त

२०७२ पौष ११ शनिबार २६-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

बनिरहेका छौ, बाबाद्वारा। तिमी रूप पनि हौ र वसन्त पनि हौ। दुनियाँमा अरू कसैले भन्न सक्दैन— हामी रूप वसन्त हौं। तिमी अहिले पठिरहेका छौ, अन्त्यसम्म नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार पद लिन्छौ। शिवबाबा हामी आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ नि। यो पनि दिलमा लाग्छ नि हैन। भक्ति मार्गमा कहाँ दिलमा लाग्छ र! यहाँ त तिमी सम्मुख बसेका छौ। सम्झन्छौ— बाबा फेरि यस समयमा नै आउनुहुन्छ फेरि अरू कुनै समय बाबालाई आउने आवश्यकता छैन। सत्ययुगदेखि त्रेतासम्म आउनु पर्दैन। द्वापरदेखि कलियुगसम्म पनि आउनु छैन। उहाँ आउनुहुन्छ नै कल्पको संगमयुगमा। बाबा हुनुहुन्छ नै गरिब निवाज अर्थात् सारा दुनियाँ जो दुःखी, गरिब हुन्छन्, उनीहरूको बाबा हुनुहुन्छ। उहाँको दिलमा के हुन्छ? म गरिब निवाज हुँ। सबैको दुःख अथवा गरिबी मेटियोस्। त्यो त ज्ञान सिवाय कम हुन सक्दैन। बाँकी कपडा आदि दिनाले कोही धनवान त बन्दैन। गरिबलाई देखेपछि दिलमा आउँछ— यसलाई कपडा दिऊँ, किनकि याद आउँछ नि— म गरिब निवाज हुँ। साथ साथ यो पनि सम्झन्छु— म कुनै यी भीलहरूको लागि मात्र गरिब निवाज होइन। म गरिब निवाज हुँ, जो बिलकुलै पतित छन् उनीहरूलाई पावन बनाउँछु। म हुँ नै पतित-पावन। त्यसैले विचार चल्छ, म गरिब निवाज हुँ तर पैसा आदि कसरी दिऊँ। पैसा आदि दिनेवाला त दुनियाँमा धेरै छन्। धेरै धन जम्मा गर्छन्, जुन फेरि अनाथ आश्रममा पठाइदिन्छन्। जान्दछन्— अनाथ रहन्छन् अर्थात् जसका नाथ छैनन्। अनाथ मतलब गरिब। तिमीहरूको पनि नाथ थिएनन् अर्थात् बाबा मिलेको थिएन। तिमी गरिब थियौ, ज्ञान थिएन। जो रूप वसन्त होइनन्, उनीहरू गरिब अनाथ हुन्। जो रूप वसन्त हुन् उनीहरूलाई सनाथ भनिन्छ। सनाथ धनवानलाई, अनाथ गरिबलाई भनिन्छ। तिम्रो बुद्धिमा छ— सबै गरिब छन्, केही उनीहरूलाई दिऔं। बाबा गरिब निवाज हुनुहुन्छ त्यसैले भन्नुहुन्छ— यस्ता चीजहरू देऔं जसबाट सदाको लागि धनवान बनून्। बाँकी यो कपडा आदि दिनु त सामान्य कुरा हो। त्यसमा हामी किन पर्ने? हामीले त उनीहरूलाई अनाथबाट सनाथ बनाइ दिनु छ। कोही जति सुकै पद्मपति भए पनि त्यो सबै अल्पकालको लागि हो। यो हो नै अनाथहरूको दुनियाँ। छन त पैसा भएकाहरू छन्, त्यो पनि अल्पकालको लागि। वहाँ सदैव सनाथ हुन्छन्। वहाँ यस्तो कर्म भोग्नु पर्दैन। यहाँ कति गरिब छन्। जसको धन छ, उनीहरूलाई त आफ्नो नशा चढिरहन्छ— हामी स्वर्गका छौं। तर छैनन्, यो तिमी जान्दछौ। अहिले कोही पनि मनुष्य सनाथ छैन, सबै अनाथ छन्। यो पैसा आदि त सबै माटोमा मिल्नेवाला छ। मनुष्यले सम्झन्छन्— हामीसँग यति धन छ, जुन छोरा नातिले खाइरहनेछन्। परम्परा चलिरहनेछ। तर यसरी चल्नु छैन। यो त सबै विनाश हुन जान्छ। त्यसैले तिमीलाई यस सारा पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य छ।

तिमी जान्दछौ— नयाँ दुनियाँलाई स्वर्ग, पुरानो दुनियाँलाई नर्क भनिन्छ। हामीलाई बाबाले नयाँ दुनियाँको लागि धनवान बनाइरहनु भएको छ। यो पुरानो दुनियाँ त खत्तम हुनु छ। बाबाले कति धनवान बनाउनु हुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायण धनवान कसरी बने? के कुनै धनवानबाट वर्सा मिल्यो वा लडाईं गरे? जसरी अरूले राजगद्दी पाउँछन्, के यसरी राजगद्दी पाएका हुन्? वा कर्म अनुसार यो धन मिल्यो? बाबाले कर्म सिकाउने तरिका त बिलकुलै अलग छ। कर्म-अकर्म-विकर्म शब्द पनि स्पष्ट छन् नि। शास्त्रमा केही शब्द छन्, आँटामा नून जति रहन जान्छ। कहाँ यति करोड मनुष्य, बाँकी ९ लाख रहन्छन्। एक चौथाइ प्रतिशत पनि भएन। त्यसैले यसलाई आँटामा नून

२०७२ पौष ११ शनिबार २६-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन भनिन्छ । दुनियाँ सारा विनाश भएर जान्छ । धेरै कम संगमयुगमा रहन्छन् । कोही पहिले नै शरीर छोडेर जान्छन् । उनीहरूले फेरि स्वागत गर्छन् । जस्तै मुगली बच्ची थिइन् । असल थिइन् त्यसैले जन्म बिलकुल राम्रो घरमा लिएको हुनुपर्छ । नम्बरवार सुखमा नै जन्म लिन्छन् । सुख त उनले देख्नु छ, थोरै दुःख पनि देख्नु छ । कर्मातीतत अवस्था त कसैको भएको छैन । जन्म बडो सुखी घरमा गएर लिन्छन् । यस्तो नसम्भ, यहाँ कुनै सुखी घर छैन । धेरै परिवार यस्ता राम्रा छन्, कुरै नगर । बाबाले देखेका छन् । बुहारीहरू एउटै घरमा यस्तो शान्त मिलापमा रहन्छन्, सबै सँगै भक्ति गर्छन्, गीता पढ्छन्..... । बाबाले सोधे— यति सबै एकसाथ रहनु हुन्छ ? भगडा आदि हुँदैन ? उनले भने— हाम्रो पासमा त स्वर्ग छ, हामी सबै एकसाथ रहन्छौं । कहिल्यै लडाईं भगडा हुँदैन, शान्तमा रहन्छौं । भन्छन्— यहाँ त स्वर्ग जस्तै छ । यसको मतलब अवश्य स्वर्ग थियो, त्यसैले त भनाइमा आउँछ नि— यहाँ त स्वर्गजस्तै छ । तर यहाँ त धेरैको स्वभाव स्वर्गवासी बन्ने देखिँदैन । दास-दासी पनि त बन्नु छ नि । यो राजधानी स्थापना हुन्छ । बाँकी जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू दैवी घरानामा आउनेवाला हुन् । तर नम्बरवार छन् । कोही त धेरै मीठो हुन्छन्, सबैलाई प्रेम गरिरहन्छन् । कहिल्यै कोहीसँग रिसाउँदैनन् । रिसाउनाले दुःख हुन्छ । जसले मनसा-वाचा-कर्मणा सबैलाई दुःख दिइरहन्छन्— उनीहरूलाई दुःखी आत्मा भनिन्छ । जसरी पुण्य आत्मा, पाप आत्मा भनिन्छ । शरीरको नाम लिन्छन् र ? वास्तवमा आत्मा नै बन्छ । सबै पाप आत्माहरू पनि उस्तै हुँदैनन् । पुण्य आत्माहरू पनि सबै उस्तै हुँदैनन् । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हुन्छन् । विद्यार्थी स्वयंले सम्भन्छन् नि— मेरो चरित्र, अवस्था कस्तो छ ? म कसरी चल्छु ? सबैसँग मीठो बोल्छु ? कसैले केही बोल्दा मैले उल्टो सुल्टो जबाव त दिन्न ? बाबालाई कति बच्चाहरूले भन्छन्— बच्चाहरूमा रिस आइहाल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— जति हुन सक्छ प्रेमले काम लेऊ । साना बच्चाहरूलाई सुधार्नको लागि कान समात्छन् । कृष्णको लागि देखाउँछन् नि— उनलाई ओखलीमा बाँधे । यो पनि यहाँको कुरा हो । सानो बच्चा चञ्चल छ भने खाटमा वा रूखमा बाँध । थप्पड नलगाऊ । नत्र त उसले पनि यस्तै सिक्छ । बाँध्नु ठीक छ । यस्तो त होइन, बच्चा ठूलो भएपछि आमा बुवालाई बाँध्नेछ ? बाँध्दैन । यो हो नै बच्चाहरूको लागि शिक्षा । एकदम हैरान गर्‍यो भने कानमा समात्न सक्छौ । कुनै बच्चाले एकदम नाकमा दम चढाउँछन् । निर्मोही पनि बन्नुपर्छ ।

यो त तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ— हामी यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ । लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने खडा छ । कति उच्च लक्ष्य उद्देश्य छ । पढाउनेवाला पनि उच्च हुनुहुन्छ नि । श्रीकृष्णको महिमा कति गाउँछन्— सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पन्न.... अब तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी त्यो बनिरहेका छौं । तिमी यहाँ आएका हौ नै यस्तो बन्नको लागि । तिम्रो यो सच्चा सत्य नारायणको कथा हो नै नरदेखि नारायण बन्ने । अमरकथा हो अमरपुरी जाने । कुनै संन्यासी आदिले यी कुरालाई जान्दैनन् । कुनै पनि मनुष्य मात्रलाई ज्ञानको सागर वा पतित-पावन भनिदैन । जब सारा सृष्टि नै पतित छ भने हामीले पतित-पावन कसलाई भन्ने ? यहाँ कोही पुण्य आत्मा हुन सक्दैन । बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो पतित दुनियाँ हो । श्रीकृष्ण हुन् नम्बर वन । उनलाई पनि भगवान् भन्न सकिँदैन । जन्म मरण रहित एकै निराकार बाबा हुनुहुन्छ । गायन गरिन्छ— शिव परमात्माय नमः, ब्रह्मा विष्णु शंकरलाई देवता भनेर फेरि शिवलाई परमात्मा भन्दछन् । त्यसैले शिव सबैभन्दा माथि हुनुभयो नि । उहाँ सबैका पिता हुनुहुन्छ । वर्सा पनि बाबाबाट मिल्नु छ । सर्वव्यापी भन्नाले वर्सा

२०७२ पौष ११ शनिबार २६-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन मिल्दैन् । बाबा स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य स्वर्गको नै वर्सा दिनुहुन्छ । यी लक्ष्मी-नारायण हुन् नम्बरवन । पढाइद्वारा यो पद पाए । प्राचीन योग प्रसिद्ध छ, जसबाट मनुष्य विश्वको मालिक बन्छन् । त्यसलाई सहज योग, सहज ज्ञान भनिन्छ । धेरै सजिलो छ, एकै जन्मको पुरुषार्थले कति प्राप्ति हुन्छ । भक्ति मार्गमा त जन्म-जन्म ठक्कर खाँदै आयौ, मिल्न त केही पनि मिल्दैन । यो त एकै जन्ममा मिल्छ यसैले सहज भनिन्छ । सेकेन्डमा जीवनमुक्ति भनिन्छ । आजकल त हेर कस्ता कस्ता आविष्कार निकालिरहन्छन् । विज्ञानको पनि आश्चर्य छ । शान्तिको पनि आश्चर्य हेर कस्तो छ ? ती सबै कति देखिनमा आउँछ । यहाँ केही छैन । तिमी शान्तिमा बसेका छौ, नोकरी आदि पनि गछौ । हातले काम गर्दै गर, आत्माको दिल बाबातर्फ रहोस् । आशिक माशुक पनि गाइएको छ नि । उनीहरू एक अर्काको अनुहारमा आशिक हुन्छन्, विकारको कुरा रहँदैन । जहाँ बस्दा पनि याद आउँछ । रोटी खाइरहन्छन्, सामुने उनलाई हेरिरहन्छन् । अन्त्यमा तिम्रो यो अवस्था हुन्छ । बाबालाई नै याद गरिरहन्छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रूप वसन्त बनेर मुखबाट सदा सुखदायी बोली बोल्नु छ, दुःखदायी बन्नु हुँदैन । ज्ञानको चिन्तनमा रहनु छ, मुखबाट ज्ञान रत्न नै निकाल्नु छ ।
- २) निर्मोही बन्नु छ, हरेकसँग प्यारले काम लिनु छ, रिस गर्नु हुँदैन । अनाथलाई सनाथ बनाउने सेवा गर्नु छ ।

वरदानः— साइन्लेसको शक्तिद्वारा विश्वमा प्रत्यक्षताको नगाडा बजाउने शान्त स्वरूप भव

गायन गरिएको छ— साइन्समाथि साइन्लेसको विजय, न कि वाणीको । जति समय वा सम्पूर्णता समीप आउँदै जान्छ त्यति स्वतः आवाजमा अधिक आउनबाट वैराग्य आउँदै जान्छ । जसरी अहिले चाहँदा चाहँदै पनि आदतले आवाजमा लिएर आउँछ, त्यसैरी नै चाहँदा चाहँदै पनि आवाजभन्दा पर हुन्छौ । प्रोग्राम बनाएर आवाजमा आउँछौ । जब यो परिवर्तन देखिन्छ अनि सम्झ अब विजयको नगाडा बज्नेवाला छ । यसको लागि जति समय मिल्छ— शान्त स्वरूप स्थितिमा रहने अभ्यासी बन ।

स्लोगनः— जिरो बाबासँग रहनेहरू नै हीरो पार्टधारी हुन् ।